

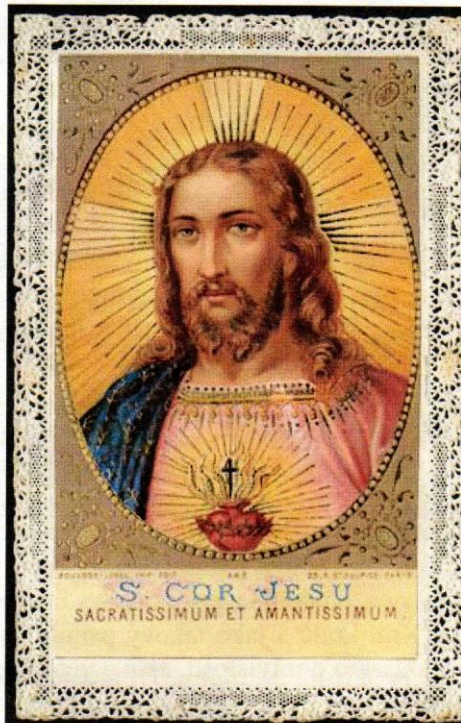
Intronizace Božského Srdce v rodinách

Michal Semín

Měsíc červen je zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Páně. Snad každý z nás je obeznámen s důležitostí úcty k němu. Ježíšovo Srdce je sídlem jeho velkodušné a svaté lásky ke všem, které svou přesvatou obětí na kříži vykoupil. Pohled na jeho planoucí Srdce nás nemůže nechávat chladnými a netečnými ke zlu, které je zraňuje. Jeho Srdce i Neposkvrněné srdce Panny Marie jsou naším útočištěm v každé době, dnes však možná ještě více než kdykoli předtím.

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu však nemá mít charakter pouhé soukromé zbožnosti. Příliš snadno jsme si zvykli na to, že náš náboženský život zůstává skrytý, bez viditelné vazby na veřejný život. Tím pochopitelně nechci nikoho vyzývat k teatrálním projevům osobní zbožnosti na veřejnosti, jde tu spíše o to, pochopit, že náš osobní život a život ve společnosti musí mít společné východisko a že tak, jak smýšlíme a jednáme ve svém soukromí, máme smýšlet a konat také v životě veřejném. Úcta k Božskému Srdci je tedy něčím víc než jen jednou z mnoha pobožností, ona je také katolickou sociální akcí, přesně v tom duchu, ve kterém hnutí *Katolické akce* za sv. Pia X. a následně za Pia XI. vznikalo a působilo v celé tehdejší společnosti.

Víme, jak velkým sociálním zlům v dnešní době čelíme. Ty mají nepříznivý dopad na život našich rodin – ano, i na rodiny věřící. Je všeobecně známo, že i mezi katolickými páry je rozšířeno užívání antikoncepce, včetně té abortivní, že se ani jim nevyhýbají těžké životní zkoušky, neblaze završené rozpadem rodiny. Do vztahů mezi manžely proniká Božskému Srdci Ježíšovu zcela cizí chlad a nesvornost, vyplývající tu z autoritativního a panovačného jednání manželů vůči svým manželkám, tu z nepřiměřených požadavků „emancipovaných“ žen, požadujících praktickou nezávislost na svých mužích. Tyto závažné nedostatky se nemohou neprojevit při výchově dětí a na celkové atmosféře v rodině.

Hledáme-li tedy lék jako prostředek k uzdravení a obnově křesťanské rodiny, obraťme se k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a apoštolátu, založenému na počátku dvacátého století P. Mateem Crowley-Boeveyem. Při rozjímání v Paray-le-Monial (místě, kde se Pán Ježíš se svým Božským Srdcem zjevil sv. Markétě Marii Alacoque) zázračně uzdravený P. Mateo Kristu přislíbil, že bude šířit úctu k Božskému Srdci jeho povýšením na trůn v rodinách a celé společnosti. Když byl žádat svatého papeže Pia X. o povolení k tomuto apoštolátu, dostalo se mu odpovědi: „Ne, nepovoluji vám to, ale nařizuji. Přiveďte křesťanskou rodinu zpět pod vládu Božského Srdce.“ Od té chvíle cestoval P. Mateo po celém světě a šířil úctu k Nejsvětějšímu Srdci Páně. Také v českých zemích bylo v době mezi světovými válkami velké množství rodin, které Božské Srdce ve svých domovech intronizovaly. Sídlem tohoto apoštolátu byla farnost Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Královských Vinohradech. Rozmach tohoto hnutí zastavil poválečný komunismus a bohužel ani po roce 1989, vzhledem k rozvinutí liberalizačních tendencí po 2. vatikánském koncilu, se obnovení tohoto významného apoštolátu zatím nikdo neujal. Z toho však neplyne, že na něj nelze navázat samostatně, i bez vazby na pevnou organizační strukturu.

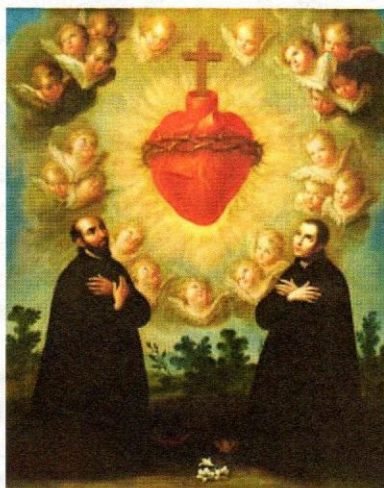
Intronizace Božského Srdce je opravdovým apoštolátem, ve kterém se ztělesňují podstatné pravdy křesťanské nauky, včetně těch, jež jsou modernímu člověku na obtíž. Lze je shrnout pod jediný pojem: společenské království Ježíše Krista. Bohužel se v myslích mnoha věřících vžila mylná představa, že Kristův výrok „mé království není z tohoto světa“ vylučuje opodstatněnost a morální povinnost společenského uznání Ježíše Krista a jeho učení již zde na zemi. Na základě této falešné představy se v průběhu novověku vytvořil model vztahu státu a církve, ve kterém je stát *de iure* i *de facto* nezávislý na Bohu. Moderní, nábožensky „neutrální“ stát je ale ve skutečnosti ozvěnou pradávného Luciferova „nebudu sloužit“. Dnešní liberální společnost se tváří jako nábožensky tolerantní, běda však, když Církev čas od času veřejně připomene, že jen ona je nástrojem spásy a předpokladem pravého lidského štěstí zde na zemi i na věčnosti. Kristus je Král králů a jako takový panuje nade vším stvořením, jako Bůh i jako člověk. Deklarace nezávislosti státu a veřejných institucí na Ježíši Kristu je popřením jeho suverenity a nepřímou též jeho božství. O náležitosti uznání Krista Spasitelem a pravosti katolické víry ze strany veřejných institucí čteme v mnoha dokumentech učitelského úřadu Církve. Vrcholem této nauky v době před 2. světovou válkou je encyklika Pia XI. *Quas Primas* z roku 1925, která ustanovila pro celou Církev svátek Krista Krále. Uvádím z ní zde několik důležitých pasáží:

„Vedení států se tedy nesmějí vzpírat prokazovat panství Ježíše Krista veřejně svoji úctou a poslušností. Rovněž mají svatou povinnost starat se o to, aby lid Kristovu vládu uznal. Jen tak si udrží svoji vlastní autoritu a budou sloužit pravému blahu svého lidu. Platí totiž i dnes ještě v plném rozsahu to, co jsme napsali ve svém prvním okružníku *Ubi arcanum* (1922) o tak velice pokleslé autoritě práva a o zaniklé úctě před vrchností: „Je-li Pán Bůh a Ježíš Kristus vyhoštěn ze zákonodárství a z politiky, pak se již neodvozuje autorita od Boha, nýbrž od lidí a pak padl hlavní důvod, proč mají jedni právo poroučet a druhí

povinnost poslouchat. Pak se musí otřást celá lidská společnost až ve svých základech, protože již nemá žádné pevné opory.'

Záhubným morem naší doby míníme tak zvaný laicismus, jeho falešné nauky a zákazonosné snahy. Tento mor laicismu nevznikl za jediný den, nýbrž byl již dlouho skryt v lůně států jako plíživý zlo. Pomalu počalo se popírat vrchní vladařské právo Kristovo nade všemi národy [...] Potom se počalo poněmhu stavět náboženství Kristovo na stejný stupeň s náboženstvími nepravými a počalo se s ním nakládat stejně hanebně jako s ostatními vyznáními [...] Dnes všude je rozseto sémě nesvornosti; mezi národy jest rozdmýchána plamenná zášť a vnitřní spory. Opomíjení povinnosti a nedbalost otrásl domácím klidem; společný rodinný život a pevná oddanost jednoho člena rodiny ke druhému jsou podkopány, lidská společnost jest rozhlodána a propadá záhubě.

Vskutku, čím více se svaté jméno našeho Vykupitele na mezinárodních sjezdech a ve sněmovnách nedůstojně mlčením opomíjí, tím hlasitěji musejí být zdůrazňována práva královské důstojnosti a moci Kristovy.“

Tak jako má být autorita Kristova uznána celou společností, tak má být také vyznávána jednotlivými rodinami. A stěží bude kdy společnost jako celek uznávat Krista za Krále, nebudou-li mu zasvěceny rodiny, ze kterých se společnost skládá. Intronizace je tak nedílnou součástí postupné rechristianizace od Boha odpadlé společnosti a naplňuje v praxi výzvu sv. Pia X. „obnovit vše v Kristu“.

Předtím, než představím průběh intronizace a zaslíbení s tímto apoštolátem spojené, uvádím zde kapitulu z krásné knihy P. Roberta Mädera *Živ buď Ježíš Král* (1933). Jmenuje se „Na trůně rodinném“:

„Vzpomínám si na královského úředníka z Kafarnaum. Ten muž se mi líbí, nejen pro to, co se může číst o něm mezi řádky. On věřil. To mu však nestačilo. Učinil ihned svou víru domácím zákonem. Cítil se odpovědným králem a zákonodárcem ve svém malém království.

Je mnoho králů a vlád. Ale málo je těch, kteří skutečně dovedou vládnout! Také v království rodiny! Domácí vlády bývají ponejvíce liberální, svobodomyslné. Každý si může dělat, co chce. Alespoň v katolických rodinách tak tomu bývá; bohužel! Ty mají nejslabší domácí správu. Protestantský nebo socialistický otec cítí se mnohem více silným vladařem. Na prosby nebo návrhy katolické manželky, byť byly sebe více oprávněny, prohlašuje často: Já jsem muž! A po tom slovu přejde, jak se říká, k dennímu pořádku.

Když v duchu pozoruji tuto mužnou postavu z Kafarnaum, pak mne jímá stesk a touha po silných katolických mužích a po sebevědomých, silných katolických hlavách rodin, kteří, aniž by byli tyrany, dovedou svou víru a vůli

vrýt v paměť celé rodině. Jak zase dosáhneme, jak to bývalo za dobrých starých časů, rozhodných katolických rodinných vlád?

Už po několik roků putuje světem apoštol jako triumfátor. Jeho jméno je Pater Mateo z kongregace Nejsvětějšího Srdce. Jeho domovem je Peru v Jižní Americe. Ve svatyni Nejsvětějšího Srdce Ježíšova byl v Paray-le-Monial, ode všech lékařů již opuštěn jako nevyléčitelný, náhle uzdraven. Nyní putuje jako vítěz po státech jihoamerických, po Spojených státech, po Kanadě, Španělsku, Francii, Holandsku, Itálii. Divy milosti jej provázejí. Co chce tento muž? On prohlašuje: „Neštěstí světa vniká do rodiny!“ Rodina, naše první pevnost, je ztracena. Rodina je odkřesťanštěna, zesvětštěna. Musí zase být povznesena do nadpřirozena, stát se domovem víry, lásky a milosti. Z obnovy rodiny vyplyne sama sebou opět obnova lidské společnosti a státu. Ozdravení pronikne z vnitra navenek, jako přichází z vnitra navenek i nemoc. Všichni lékaři, kteří chtějí lidstvo vyléčit jenom zevnějšími prostředky, místo úplným duchovním obnovením krve, pohoří.

Jak přijdeme opět k opravdovému katolickému rodinnému duchu? Tu věc je možno uchopit rozličně. V katolické církvi není žádné samospasitelné „pobožnosti“. Ale podle Patera Matea jeden z nejjistějších a nejrychlejších prostředků je intronizace (povýšení na trůn) Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v rodině. Tož něco nového? Nikoliv, něco starého. Americký vynález? Ne, ale vynález asijský, vynález, který pochází z Palestiny, božský vynález, vynález z Betléma a z Nazareta a z Golgoty!

Intronizace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova je praktické provedení věty: **„On a jeho dům v něho uvěřili.“** Intronizace je čistě náboženská slavnost rodinná. V dějinách rodiny je významným dnem den jmenin otcových nebo matčiných nebo některý jiný důležitý den rodinný nebo církevní svátek, třeba Vánoce nebo Nový rok. Celá rodina je pohromadě. Členové rodiny, kteří jsou v cizině, prokáží písemně, že jsou alespoň duchem též přítomni. Možno-li, dostaví se kněz. Shromáždí se v saloně nebo v hlavní místnosti domu. Na nejkrásnějším veřejném místě příbytku postaví hlava rodiny od kněze posvěcený, pokud jen možno krásný obraz nebo sochu božského Srdce Ježíšova, obklopený květinami a světly. Celá rodina klečíc modlí se vyznání víry a zasvěcuje se slavnostně na trůn povýšenému Spasiteli. Ten den po celou budoucnost oslavuje se jako svátek, jako posvěcený den přijetí sv. svátostí. Místo intronizace je napotom rodinnou svatyní, kde se posvěcují všechny důležité rodinné příhody.

Ježíš na trůně rodiny! Ježíš král a střed všech spolubydlitelů v domě. Co má tím být řečeno? Nenávidíme všechny prázdné obřady. Bůh je duch a chce být uctíván v duchu a v pravdě. Všecka zevnější oslava má jenom ten účel, vložit hluboko do duše diváků a posluchačů velikou myšlenku. Co hlásá intronizace Božského Srdce Ježíšova? Především vládu lásky. Bůh je láska. Křesťanství je náboženstvím lásky. Řekne-li se to, myslí se obvykle na lásku člověka k člověku. Mluví se, jako by nebylo prvního a nejvyššího dílu hlavního přikázání. Ale křesťanství jest v první řadě náboženství lásky Boží k lidem a lásky lidí k Bohu. Tak jest napsáno: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé

duše své a ze vši mysli své a ze vši síly své. To je k politování v našem moderním křesťanství, že býváme tak nevýslovně chladní, tak nekonečně suchopární, že nám chybí duše křesťanství, srdce, láska a tím ta věc hlavní: „Kdo nemiluje, nepoznal Boha.“

A kdo Boha nezná, není křesťan. Jeho jméno je krádež. Co nejlépe ilustruje duši křesťanství, lásku Boží? Tři věci: kříž, Nejsvětější Svátost a obraz Srdce Ježíšova. Tři kazatelé, kteří praví totéž! Ale poněvadž lidé prvnímu a druhému nerozuměli, dal nám Bůh třetího. Obraz Srdce Ježíšova, s planoucím ohněm okolo, z něhož ční kříž a jež ovinuto je trním. To káže věčně: Bůh je láska. „V tom se ukázala láska Boží na nás, že Bůh poslal Syna svého jednorozeného na svět, abychom byli živi skrze něho.“ Kdo této lásce nerozumí, kdo obraz Srdce Ježíšova nechápe, tomu už není pomoci.

Jest nám jenom jedno činit: máme toto kázání poslouchat. Máme se upjatým zrakem jako uchvácení nadšením do tohoto obrazu pohroužit. Máme se tímto ohněm Božím nechat ozařovat, abychom se i sami roznítily. Máme od dětství, v dobrých i ve zlých chvílích, do těch očí hledět. Musíme se ustavičně modlit o to velké: Sladké Srdce Ježíšovo, dej, abych Tě více a více miloval. Božské Srdce Ježíšovo katolickému rodinnému příbytku způsobí zase onu teplotu lásky, ve které jedině může se dařit rodinnému štěstí a rodinnému pokoji.

Ježíš na trůně rodiny! Toť kázání o panování Ježíšova ducha nad duchy! Ježíš král! On sám to řekl: Já jsem král. K tomu jsem přišel na svět. Cíl intronizace Ježíšovy je Ježíšovo panování. Jeho samovláda. Kristus nemůže strpět, aby satan seděl s ním na trůně jako spoluvládce takřka podle zákona duchovního úměru. Na trůně je jenom pro jednoho místo! Kristus vším, nebo ničím.

Odtud vychází ponenáhla, dokonalá přeměna celého rodinného života. Jedna modla po druhé vyneše se ven z domu, protože se tam už nehodí. Stěny jsou čistší. Knihovna se vyčistí. Na rodinném stole se už neobjeví proticírkevní časopis. Zmizí přepjatý luxus a vyhledávání nemírných zábav. Není tu už slyšet nadávek a klení. Práce je bohoslužba. Celý dům jako ostrůvek pokoje! Obraz Srdce Ježíšova se stal reformátorem rodinného života.

Nedost na tom. Malá společnost rodiny připravuje Spasiteli, zpívajíc mu na kolenou Hosanna jeho zvláštnímu triumfu, veřejnou intronizaci. Božské Srdce Ježíšovo provozuje dobovačnou, výbojnou politiku. Chce se vydat na ulici. Chce obnovit celý veřejný život.

Když se stalo reformátorem rodiny, chce být též reformátorem lidské společnosti. Pravdou se má stát prosba Otčenáše: Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Posvět se jméno Tvé. Kdo v rodině zařídí intronizaci Srdce Ježíšova, ten vezme věc lidské společnosti sám do ruky. Stane se dobrodincem lidstva.

Ježíš na trůně rodiny: toť kázání o apoštolátu. Kdo v některé rodině Božského Srdce poznal Krista, ten nemůže zůstat němým; musí mluvit o svém velikém štěstí. Také je chce jiným zprostředkovat. Stane se apoštolem. Ať jest, čeho potřebujeme. Jsme hrozně upjatí. Ve své nekřesťanské samolibosti myslíme, že je to dost, vedeme-li osobně čestný život. Máme ve svém charakteru málo sdílnosti,

---

rozpínavosti, neboť dobro má se šířit, nakloňovat, získávat, má kolem sebe zaněcovat jako oheň.

Že intronizace tohoto apoštolského ducha podporuje, dokazuje zkušenost. Největší nepřátelé Církve, hlavy zednářstva, se brzy ve velikém počtu obrátili. Velmi často mívá slavná intronizace za následek v rodině, v níž některý příslušník byl duchovně mrtev nebo kde marnotratný syn zůstavil prázdné místo, že zbloudilec se navrátil k veliké radosti rodiny, jejíž zasvěcení způsobilo tento veliký div. Tu to máme. Oheň zapaluje, sálá kolem sebe. Stává se apoštolátem. Vidíme: intronizace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v rodině jest dílem Prozřetelnosti, aby zachránila lidstvo před hrozícím zánikem.

Když Pater Mateo přišel do Francie, dalo se mu zprvu na srozuměnou, aby přišel až po válce. On odpověděl otázkou k jednomu biskupu: „Stavěl Noe archu až po potopě?“ Potopa je tu. Archou je Srdce Ježíšovo. Vejděme jako Noe do archy s celou rodinou. Zachraňující rodinu učiníme ji archou, jež zachraňuje nejvyšší statky lidstva z hrozící katastrofy od záhuby.

Nikdy jsme nepopírali význam všech moderních záchranných prostředků, význam katolického tisku, katolických spolků a katolické politiky; ale při všem tom nesmíme nikdy zapomenout: hlavní úkol patří znovuvybudování rodinného života. Příští věk bude muset být věkem rodiny. Pomocných člunů může být víc, ale archou v potopě jest rodina proniknutá katolickým, nadpřirozeným duchem, rodina, jejíž králem a panovníkem je Kristus. Tady musí být proklamována a připravena suverenita Boží nad státem i nad společností lidskou.“

Více na: <http://www.stjoseph.cz/?p=865>

Kříže a pomníky v černotínské farnosti

V černotínské farnosti je postaveno celkem 11 křížů a 4 sochy. Nejstarší kříž je pozdně barokní kříž u č. p. 61 v Černotíně /u Vališového/, kdy v obci probíhala první vlna cholery a lze předpokládat, že byl postaven jako ochrana obce.

Další kříže byly stavěny po roce 1880, kdy vznikla černotínská farnost. Druhé období stavění křížů přišlo po první světové válce, kdy byly kříže věnovány památce padlých.

Když jsem byla školačka, zúčastňovala jsem se prosebných procesí za úrodu, které se konávaly brzy ráno v měsíci květnu. Naši předkové ctili lidovou moudrost: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání“ a proto vedle těžké dřiny na polích a svých hospodářstvích často spínali ruce k modlitbě a vyprošovali si dobré počasí a hojnou úrodu.

Za přispění dotací státu nechal Obecní úřad řadu těchto křížů a soch opravit. Proto vás všechny srdečně zveme na procházku po křížích, kde se jednak můžeme podívat, jak byla tato díla našich předků opravena, říct si

---

něco o jejich historii a zároveň se modlit za naši obec, za úrodu, za Boží požehnání pro naši vlast.

Abychom obešli všechny kříže, plánujeme v letošním roce dvě tyto procházky. **První se uskuteční v neděli 24. června 2012, sraz ve 14.30 u nejstaršího kříže u Vališového - Kantorového.** Půjdeme směrem ke hřbitovu, ke kříži Na černém a do Hluzova, kde zakončíme vycházku opékáním u přehrady. Kabanos na opékání si vezměte sebou. Druhou vycházku plánujeme na podzim.

S použitím materiálu našeho kronikáře Ing. Ladislava Valenty napsala
Marie Kaňovská

Modlitební triduum hnutí Modlitby matek

29. června - 1. července 2012

Všechny dny od 17:30 hodin

Vždy v kostele v Hranicích.

Po nedělních modlitbách setkání na faře!

Zveme všechny skupinky matek, které se v děkanátu Hranice scházejí k modlitbám za své děti, i ty maminky a babičky, které se k pravidelným Modlitbám matek nescházejí.

Přijďte se pomodlit s námi za své děti, připojte se k velké rodině modlících se matek!
CPR Jitřenka a farnost Hranice

Pozvánka na promítání

V pátek 22. června se bude v letním kině v Hranicích promítat film MODRÝ TYGR. Na tento film zve Charita všechny tříkrálové koledníky, jejich kamarády a rodiče. Začátek je v 21:00 hodin a vstupné bude 10 Kč.

Ohlášky před sňatkem

Dne 30. června uzavřou církevní sňatek v kostele v Hustopečích nad Bečvou pan Vratislav Mrukvia z Rychvaldu u Karviné a slečna Bohuslava Stavárková z Hustopeč nad Bečvou.

Prohlídka nedělních obrázků

Tento týden budu dětem v náboženství kontrolovat nedělní účast na mši svaté. Přineste si sešitky s nálepkami. Nejvzornější děti odměním.

POŘAD BOHOSLUŽEB na 17. 6. – 24. 6. 2012:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 17. 6.	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	Za Josefa Bartoňka, rod Ludmilu a Františka Pavlicovy, rod, 2 s a 2 snachy
		Černotín	9:30	Na poděk. PB za 120-té výročí hasičského sboru v Hlužově a Černotíně a 220 let školy
		Špičky	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	Za + rod a celou ž r *
Pondělí 18. 6.		Špičky	18:00	Na poděk. k živ. jubileu, s prosbou o ochranu a požeh., za Josefa Plesníka, sour, rod 2 str, ž a + r
Úterý 19. 6.		Špičky	5:30	<i>Mše svatá v tradičním ritu</i>
Středa 20. 6.		Černotín	17:00	Za + Marii Jelénkovu a dar zdr pro ž r *
Čtvrtek 21. 6.	Sv. Aloise Gonzagy, řeholníka	Bělotín	18:00	Za Aloise Petřkovského, syna, rod a sourozence
Pátek 22. 6.		Hustopeče	18:00	Za + Jana Frydrycha, mžku, za ž a + r Frydrychovu, Bůčkovu a za křestné staříčky
				Za + Jana Kubicu, mžku, br, sour, r Heraltovu, Majkusovu a DO
Sobota 23. 6.		Černotín	18:00	Za s. Jana, + rod, ž r a DO
Neděle 24. 6.	NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE slavnost	Hustopeče	8:00	Za Marii a Jana Jakešovy, P. Jaroslava Novosada a r
		Špičky	9:30	Za Marii Šindlerovou, mža, ž a + r a DO
		Bělotín	11:00	Za rod Antonína a Boženu Jemelíkovy, r Zaoralovu a Staviařovu

Telefon na faru: 581 626 040